

kunde gaa, hvis Landbruget og Kunsten ogsaa skulde repræsenteres tydelig; det kan kun gaa, fordi man indskrænker sig til Industrien. Det vil erindres, at Bevillingen til Pariser-Udstillingen i 1878 var 135,000 Kr., og nu søges der 250,000 Kr. Det er ikke mere i Amerika end akkurat lige saa meget som den Gang i Paris, udtales i Vilagene. Man maa endvidere erindre, at vi have været saa tarveligt repræsenterede paa store Udstillinger i Paris, hvad jeg tror enhver, der har været der, vil erinde, at man i Grunden maatte ønske, at man slet ikke havde været repræsenteret, naar det ikke havde været for ikke at krænke vedkommende Stat, som vi stod i venstreligt Forhold til; for vor egen Skyld maatte vi virkelig langt hellere have ladet være. Men var det tarveligt paa Pariser-Udstillingen i 1878, er det klart, at vi ikke for Fremtiden kunne møde op med mindre end $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og kommer der Verdensudstillinger i Rom eller andre Steder, er der vist ingen Tvivl om, at naar vi nu ikke kunne sige nej, maa vi ogsaa møde der. Det staar derfor for mig som et noget tvivlsomt Spørgsmaal. Jeg vilde ønske, at man fra kompetenteste Side kunde udtale sig med Autoritet om disse Spørgsmaal. Det var jo tænkeligt, at man fra Regeringens Midte kunde give saadanne Oplysninger, at det kunde være afgørende i saa Henseende.

Jeg vil gerne sige et Par Ord ligeledes i Tilslutning til den foregaaende Taler om den Hundhaandethed, hvormed der gaas frem paa mange Punkter; og stont jeg ingenlunde er blind for, at det til en vis Grad er nødvendigt, særligt under et konstitutionelt System, at sprede sine Kræfter paa mange forskellige Punkter, forekommer det mig, at man denne Gang er gaaet for vidt. Den højtærede Minister har ikke foreslaaet Anlægsmolen forlænget ved Hirtshals. Han har heller ikke foreslaaet 43,000 Kr. til Hundested-Havn og lægger hele Ansvar over paa Folketinget i saa Henseende. Det er dog virkelig en højst uheldig Praksis, at den Slags Bevillinger ligefrem skulde paanødes Regeringen, som i Grunden maa erklære sig imod dem, men ikke vil modsætte sig dem. Jeg skal selvfølgelig ikke give den højtærede Ministeren noget Raad, men jeg tilstaar, at han vilde have min Sympathi i ganske anden Grad, naar han uden videre afviste den Slags Forslag, og jeg vil hævde, at det er en uheldig Praksis at komme ind paa, at man saaledes fra Finansudvalget maatte af ganske underordnede Hensyn komme med den Art Forslag, for saa bag-efter, hvis det gaar galt, at sige: det er

egentlig Regeringens eller maatte dens Teknikeres Skyld; vi havde tænkt os det anderledes. Den ærede Ordfører udtalte sig f. Eks. — jeg noterede hans Ord — med Hensyn til Molen ved Hirtshals virkelig i den Grad tvivlende, at det forekommer mig, at man fik det Indtryk, at det burde vente i det mindste et Aar til nærmere Undersøgelse. Den ærede Ordfører udtalte, at denne Mole rimeligvis kunde gøre en Del Nytte, at en eller anden Skibbrudden kunde blive tagen op — det var omtrent Kvintessensen af, hvad han udtalte — og den højtærede Minister udtalte yderligere, at han ikke selv troede paa Nyttens og brugte et saadant Udtryk, at han ikke vilde være med, til at foreslaa det, thi han antog, det vilde blive en Støffelse. Det er dog for lidt at bygge et saa stort Byggeforetagende paa. Og det forekommer mig, at den paagældende Fisterbefolkning har Fortrød af, at vi vedblive at øse Penge ud paa saa løst et Grundlag, thi der kommer et Øjeblik, hvor man gør deres Konto op, ligesom andres og siger: nu have vi anvendt saa mange Beløb der, nu ere vi trætte; der er andre Krav, der skulle gøres Fyldest først. Ved saaledes at gøre Regnestykket op for de bornholmske Havne antager jeg, at adskillige ærede Medlemmer, som have Interesse for Udviklingen ogsaa i andre Retninger, specielt af vort Landbrug, ville finde, at de 600,000 Kr. — ikke at tale om Renterne — som ere anvendte til de bornholmske Smaahavne, er saa stort et Beløb, at det er vanskeligt at blive ved dermed, og dog kan det ikke undgaas, thi som det ærede Medlem udtalte, det drejer sig om vedkommende Byers Eksistens, deres Væren eller Ifføaren, og saaledes binder man sig ud i Fremtiden. Man har spredt sin Interesse over altsom mange Punkter, og efterhaanden vokse Fordringerne, og alle disse Krav skulle tilfredsstilles, uden at man viser mindste Vigt, forekommer det mig, i Finansudvalget til at modsætte sig dem — der har tværtimod været en mærkværdig Vigt til at tage mod hvilke som helst Fordringer og lyse dem i Kulb og Røn — og Konsekvens er blevet, at man har faaet en hel Mængde mere eller mindre daarlige Havne af den Natur i Stedet for enkelte gode, som virkelig kunne være til Befolkningens Gavn. Det samme gælder om Hundested Havn. Jeg skal ikke komme dybt ind paa denne Havns Historie. Den har saa ofte været omtalt. Der har været ofret store Beløb der, og man har estergivet de paagældende Fistere det, saa de kunne ikke siges at være trykkede af Fortiden, og nu vil